

ГОВОР

**ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ
ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА НА СВЕЧАНОЈ
АКАДЕМИЈИ У ДОМУ КУЛТУРЕ У ПРАЊАНИМА**

Поштовани гости, драги моји Прањанци,

Ево ми велике части да вас поздравим као председник једне по много чему престижне општине и ретког личног задовољства што то чиним овде у својим родним Прањанима. Зато морам признати да данас више имам трему као Прањанац него као председник општине јер знате и сами: у свом селу је најтеже бити поп. Али, ја знам да ће моји Прањанци, данас бити добри домаћини свима вама који сте се одазвали позиву Скупштине општине Горњи Милановац и Основне школе "Иво Андрић" поводом три врло значајна датума:

- 140 година једне од најстаријих школа у Србији
- 84 године од славне Суворорско-колубарске битке, и
- 80 година од пробоја Солунског фронта.

Чврста је повезаност ових великих датума у историјском памћењу народа овога краја, смештеног подно Суворора и Маљена. Мало пре је заменик министра просвете господин Михаило Јокић отворио обновљено здање основне школе. Генерације овог и околних села, училе су се у тој школи пуних

140 година не само науци, већ и поносу, храбрости, љубави према отаџбини. У тој школи су стасавали добри домаћини, поштени сељаци, али и будући учитељи, лекари, доктори наука, генерали, уметници. Свако је од њих највећи део свог знања, поноса и патриотизма ставио у службу и на добро најпре Србије и Југославије, а онда и овог краја.

Дуго би трајала прозивка из дневника најбољих али као и у сваком селу, најважније је да се овде сви добро познајемо, од прадедова до праунучади, и да данас сви заједно делимо понос што имамо чиме да се похвалимо.

Нема фамилије из које се бар једно по добру није прочуло и далеко од родног краја. Тако је у Продановићима, Перишићима, Трифуновићима, Чековићима, Недељковићима, Вуковићима, Јеремићима, Симовићима... па дозволите и у Марушићима.

Што у памћењу народа што у књигама, има богами од сваког презимена и међу српским устаницима с почетка прошлог века, и међу учесницима балканских ратова и славом

овенчаним у Првом и Другом светском рату.

Зна добро Шумадија, а зна и Србија, какве су историјске странице исписане овде у њеном географском срцу. Почев од Милошевог државотворног Такова, преко Мишићевог победоносног Суворора, када се Србија на данашњи дан 1914., на запрепашћење читавог света усудила да узврати Поћорекотим војницима и топовима одбрани свој народ. Зна добро Србија да Шумадија ни тада, ни потом није рађала нераднике и кукавице, знамо и ми све своје врлине баш као и мане, само што о врлинама чешће говоримо. А поштено би било рећи да су се у Шумадијским врлетима десиле многе славне и часне победе, али и проклете српске поделе. И једно и друго требало би данас да на буде наук, ако нам је искрена жеља и намера да сачувамо и развијемо Србију и истински усрећимо своје потомство.

Не морамо ми увек ратовати, не морамо снагу, част и патриотизам доказивати само пушком а није нас кроз силу ратова који су овуда пролазили многи ни остало да би се још једном пребирали. Имао сам част да се овог лета на Крфу, у Солуну, на острву Видо поклоним сенима Српских војника који су препешачили Црну Гору и Албанију, стигли до

Крфа и Солуна, али се нисувратили у Србију. Остали су заувек, ко од болести, ко од глади, ко од метка на Кајмачкалану и Добром пољу. Од 420.000 људи колико их је 1915.бројала Српска војска, са Албанске обале се у Србију вратило само158.00. Само је 15 септембра 1918.године на Кајмачкалану, из списка живих избрисано 6.000 Српских мушких глава. На војничком гробљу у Солуну леже кости 8.000 Срба. Прочитао сам тамо и имена многих из ових наших крајева. А колико нас је страдало у Другом светком рату. Колико у фашистичим логорима, Колико, на несрећу у међусобним обрачунима. Е, па не може више. Није нас се довољно ни родило да попуни толико упражњених места. И ова школа којој смо се данас толико обрадовали је својевремено имала и по 700 ђака. Данас их има 200. Мало, за друго по величини село у Србији. Мало за будућност какву желимо Србији.

Зато нема друге, него да се, што би народ рекао, узмемо у памет. Доста је Српских гробова у 20 веку. Србија на Косову мора да избори највише што је данас могуће, уважавајући чињеницу да смо, ма колико нас то болело, суочени са моћним западним противником, чијим се глобалним намерама

брже, без застоја и колебања, покренемо све друштвено-економске механизме који ће ову исцрпљену и осиромашену земљу учинити јачом. Општина Горњи Милановац је једна од оних којима је такав циљ неприкосновен. Увек смо знали и сада знамо да само економски успешни имају проходност и поштовање.

Рекох, Прањани су једно од највећих села, а Горњи Милановац једна од најпространијих општина у Србији. 63 насеља на 836 квадратних километара и само 50.000 становника на толиком простору. А хтели би да сачувамо сваку школу, да обновимо путеве и водоводе, да свуда стигну квалитетне телефонске везе, да саградимо довољно сеоских амбулантни и много тога још без чега нема говора о развијености било ког подручја па ни овог. Следећи девизу да треба помагати успешне, Република Србија и сва ресорна министарства увек су нам максимално излазила у сусрет али и ми смо се увек трудили да такву помоћ заслужимо и да средства поштено утрошимо. Као ретко где у Србији, цела милановачка општина је пред новим самодоприносом који граду треба да обезбеди халу спортова, а сваком селу, оно што сами утврде да им је најважније.